

Банда дар сомонаи игвоангези «ksaadat» матлаби «Аз замоне ки худро шинохтаам, «босмачиён»-ро мудофеъи обухоки худ медонистам»- и боз як бегонапарастии «панктуркистӣ» Дориюши Рачабиёнро хонда нафратам ба ин разил боз зиёдтар шуд. Магар ӯ Кури Шермат, Иброхимбек, Фузайл Махсумро мудофеъи обу хоки худ медонад, ё ин ки Анварпошо ва Салимпшои туркро. Ба фикри банда авлоду аҷдоди Дориюши Рачабиён аз авлодони хамон «босмачиён»-и гонатгари туркнажод будаанд, ки ин кадар барои тарафдории онҳо чоғ мезанад. Ё Анварпошою Салимпшо «язнааш» буданд.

Дар тули ин солҳо олимони тоҷик исбот кардаанд, ки «босмачиҳо» киро буданд, бар зидди мардуми бечора чи зулму ситамро раво дидаанд, чи кадар зиёиён ва дехқонро молу мулкашонро таллаву тороч намуда ҳудашонро ба қатл расониданд. Агар ин «босмачиҳо»-и хунхор аз давлату меҳани худ дифоъ мекарданд магар мардум бар зидди онҳо бармеҳост?, ҳагиз не. Аммо ин разилон бо супориши «хоҷагони туркнажодашон» миллати худро азобу шиканча доданд, ба қатл расониданд то ки мардум аз ин «босмачиҳо» тарсида онҳоро тарафдорӣ намоянд, лекин аҳолии яқинан меҳонистанд, ки дар сурати ғалаба қардани ин разилон онҳо боз дар зерин истисмори онҳо қарор мегиранд. Аз ин рӯ, ё марғ ё озодӣ гуфта ба муқобили онҳо баромада дар лонашон ин хунхоронро несту нобуд қарданд.

Ҳамчунин барои ҷунин бегонапарастии ба монанди Дориюши Рачабиён ва роҳбари фирории ташкилоти террористии дар Тоҷикистон мамнӯи нахзатӣ устод Садриддин Айни дар асари таърихӣ «Дохунда» образи «босмачиҳо»-ро ҷунин нишон додааст: «ҷазои босмачӣ аҳолиро сӯхтан, қуштан, овехтан ва қўбқорӣ (бузқашӣ) қардан аст, қамтарин ва осонтарин ҷазояш гӯшу бинӣ буридан аст, ки танҳо баъзе хушбахтон бо ин ҷазо ҳалос мешаванд». Барои тасдиқи ин гуфтаҳо устод дар дигар маврид қайд қардааст: «Тугайсариг даҳани ҳалтаро қушода, гӯшу биниҳои буридаи одамиро ба Иброхимбек нишон дода, гуфт ҳар қадоми ин гӯшу биниҳо гӯшу биниҳои қадид, болшевик ва ҳайрхоҳони онҳост, ки ба нияти устувор қардани давлати амир буридаам ва баъд аз ин ҳам ҳар қадар гӯшу бинӣ, ки дар ин роҳ бибурам, қамъ мекунам, ҳар вақт қаноии амир омаданд, ба ҳузури муборақ пешқаш менамоям, дар он вақт амир меҳонанд, ки Тугайсариг қӣ будааст ва марҳаматҳои муносиб дар ҳаққи ман хоҳанд қард». Ана бинед, ки ин «босмачиҳо»-и ба гуфтаи Д.Рачабиён «мудофеъи обухоки меҳан» ба мардуми бечора чи зулму раво меҳиданд, аз рӯи мақоли ҳалқ «Ҷизе ки айён аст хоҳат ба баён нест». Лекин ин лаъини Рачабиён бо супориши «хоҷагонаш» бе ягон далел ин хунхорони «босмачӣ»-ро «таърифу тавсиф» қарда, меҳоҳад бо ин роҳ ҳонанадаи қакиро ба худ қалб қунанд, аммо таърих гувоҳ аст ва дар ҳеҷ маврид мардум ба сафсатаҳои Рачабиёну пайравонаш бовар намеқунанд.

Ҳалқи тоҷик «босмачиён»-и қолим, маққор, фосик ва хунхорро ки монанди мор ба назар намоён буданд, нест қарданд, аммо он гурӯҳаке, ки бо номи «босмачиён»-и навбаромада дар мисоли Дориюши Рачабиён ва роҳбари фирории ташкилоти террористии дар Тоҷикистон мамнӯи нахзатӣ, монанди «қаддуми тағи бурё» аз рӯйирост нишон додани

худ тарсида, дар хориҷи кишвар садо баланд карда “заҳр мезананд”, аммо яқинан онҳо барои пешрафти сиёсии Ҷумҳурии Тоҷикистон дигар монеъаҳо эҷод карда наметавонанд, “нешашон” ба зуди шикаста мегардад, дигар намегузорем, ки қадами номубораки ин бегонапарастони хоини давлату миллати тоҷик ба хоки сарзамини бихиштоси мо гузошта шавад.

Фарруҳи Фаридун, рӯзноманигори масоили сиёсӣ